

lige ved tilføjelser, der kunne ses som tvetydige i forhold til denne.

Vi opfordrede derfor parterne til fuldt ud at leve op til deres ansvar under denne resolution ved et aktivt og konstruktivt samarbejde med ambassadør Jarring. Canada, USA og Sverige afstod ligeledes under afstemningen.

9. På det økonomiske område samlede interessen sig i 1971 om de intensive bestræbelser, der gennemførtes for at give ECOSOC en styrket position indenfor FN-systemet, og som mandede ud i vedtagelsen af vidtrækkende reformer af organisatorisk karakter.

Gennem mange år har det været almindeligt erkendt, at ECOSOC ikke formåede at leve op til sin rolle som De forenede Nationers hovedorgan for koordination og formulering af politiske retningslinier på det økonomiske og sociale område. Dette havde ført til oprettelsen af andre intergouvernementale organer — først og fremmest UNCTAD og UNIDO — til at varetage de opgaver, som ECOSOC ikke magtede, og dermed til meget dobbeltarbejde og vel også en del splid mellem FN-organer og sekretariatsenheder.

En effektiv styrkelse af ECOSOC's rolle måtte nødvendigvis indebære en forøgelse af rådets medlemstal. Med kun 27 medlemmer var rådet ikke tilstrækkeligt repræsentativt for den stadigt voksende kreds af medlemslande til at give dets beslutninger den fornødne vægt. Samtidig måtte rådet tildeles opgaver af central, økonomisk-politisk karakter for at øge medlemslandenes interesse om rådets arbejde.

Fra begyndelsen af 1971 bredte den opfattelse sig, at tiden var kommet, hvor ECOSOC's fremtid måtte afgøres. Generalforsamlingen havde i efteråret 1970 vedtaget den internationale udviklingsstrategi for FN's 2. udviklingstiår, der pålagde FN-systemet nye, omfattende og vanskelige opgaver. Hvis ikke ECOSOC tog disse op, ville de blive spredt ukoordineret over en række internationale organisationer. Dette kunne let føre til, at tankerne om at gøre UNCTAD til en særorganisation med udvidet ansvar på det udviklingspolitiske område ville blive fremført med fornyet styrke under den tredje verdenshandelskonference,

der skulle afholdes i foråret 1972. Med al respekt for og anerkendelse af UNCTAD's betydning indenfor sit felt står de vestlige lande modvillige overfor disse tanker om at give organisationen forøget selvstændighed og kompetence i forhold til generalforsamlingen, idet man betvivler dens muligheder for at være et koordinerende centrum, og befrygter, at helheden i udviklingsbestræbelserne i givet fald vil gå tabt.

På denne baggrund fremsatte USA under ECOSOC's samling i maj 1971 forslag om, at rådets medlemstal udvidedes til 54, og at der under rådet oprettedes stående komiteer for overvågelse af udviklingsstrategiens gennemførelse og for videnskab og teknologi.

Forslaget stødte på modstand fra de øvrige stormagter — bl. a. motiveret i frygt for at en udvidelse af rådet ville føre til forsøg på også at få udvidet sikkerhedsrådet med en deraf følgende svækkelse af store magtsindflydelsen i FN. Udviklingslandene deltes i to grupper. De mere udviklede lande i Latinamerika og Asien gik imod den del af forslaget, der vedrørte oprettelsen af en særlig komite for udviklingsstrategien, som de fandt ville svække UNCTAD's rolle, medens de mindre udviklede lande, navnlig i Afrika, støttede forslaget ubetinget. Årsagen til denne splittelse må søges i, at de mindst udviklede lande endnu ikke er i stand til at drage fuld fordel af de koncessioner, der opnås i UNCTAD, og derfor ser en mulighed for gennem øget indflydelse i et stærkere ECOSOC at få gennemført særlige forholdsregler på det handels- og bistandspolitiske område til fordel for de mindst udviklede lande.

Forslaget blev vedtaget ved en flertalsafgørelse under ECOSOC's sommersamling 1971, hvorved modsætningsforholdet indenfor ulandsgruppen — der indtil da havde været i stand til at bevare sammenholdet udadtil i alle vigtigere spørgsmål, ikke mindst med relation til UNCTAD — manifesterede sig.

Under 26. generalforsamling var det længe uvist, om beslutningen om ECOSOC's udvidelse ville blive bekræftet, idet den inddar en pagtændring og derfor krævede, at to trediedele af medlemskabet stemte for, ligesom beslutningen skal ratificeres af to trediedele af medlemmerne, herunder alle de